

ΣΕΛΙΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

M

ΕΤΑ τὴν τελευταίαν ἐν Δομοκῷ ἦταν ὁ ἀτυχήσας στρατός τῆς Θεσσαλίας ὃν πεγκάρει πρὸς τὴν Δαμιάν. Τ' ἀδύκητα ῥαπίσματα τῆς τύχης τὰ ὅποια διηγήθησαν κατὰ τῆς παρειᾶς του χειρεῖς ἀράτων, εἰχον πλέον ἔξατμίσει εἰς τὰ στήθη τῶν Ἑλλήνων στρατῶν ὀλόκληρον τὸν ἐνθουσιασμὸν μὲ τὸν ὄποιον τὸν ἐμέθυεν ἡ ίδεα τοῦ πολέμου καὶ εἰχον σταλάξει εἰς τὰς ψυχὰς των τὴν ἀπογοήτευσιν τὴν ὄποιαν γεννᾷ τὸ πένθος μαζὶ συμφορᾶς.

Ο σκοπός του πολέμου ειχε πληρωθῆ. Ή τιμὴ τῆς Ἑλλάδος ἐσαβανώθη καὶ ἡ σωτηρία της ἐξηρτάτο πλέον ὀλόκληρος ἀπὸ τὸ ἔλεος τῆς ἡνωμένης Εὐρώπης ἡ φωνὴ τῆς ὅποιας μόνον ἡτο δυνατόν να σταματήσῃ τελείως τοῦ βαρβάρου συμμάχου τῆς τὴν νικηφόρον πορείαν καὶ να ἐπιβάλλει σιγῇ εἰς τὰ τηλεούλα τοῦ νικητοῦ.

Ἐπὶ τῶν λόφων τῆς Ταράτσας τὸν ἐπεργάμενον ἐχθρὸν σπεύδοντα νὰ καταλάβῃ πρὸ τῆς ἀνακωχῆς τὴν Δαμιάν, ἐπεριμέναν δύο λόχοι τοῦ πρώτου συντάγματος, ἔχοντες διαταγὴν νὰ κρατήσουν διὰ πάσης θυσίας τὰς θέσεις των. Χρειάζεται νὰ γναι κανεὶς κατὶ τι περισσότερον ἀπὸ ἀπλοῦς ἐχθρὸς ἀποσπασθεὶς ἀπὸ τὴν εἰρηνικὴν ἐργασίαν του καὶ μεταμορφωθεὶς ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν εἰς στρατιώτην, χρειάζεται νὰ ἔχῃ πολὺ βαθέως ἐρριζωμένον ἐν τῇ συνειδήσει του τὸ αἰσθημα τῆς ἑθνικῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος, διὰ ν' ἀντικεπεταπίσῃ μετὰ τρεῖς ἀδόξους ἥττας καὶ ἔνα πανικόν τὸν θρασύν νικητὴν τὸν γωροῦντα ὑπερηφάνως ὑπὸ τοὺς φαιδροὺς ἤγους τῆς μουσικῆς καὶ τοὺς πανηγυρικούς τρόπους τῶν τηλεούλων του, διὰ νὰ κρατήσῃ διὰ τῆς λόγχης μίαν ὀλόκληρον νηγγυρικούς βρόντους τῶν τηλεούλων του, διὰ τῆς λόγχης μίαν ὀλόκληρον νημέραν νῆστις τὴν θέσιν του, ἀκλόνητος εἰς τὰς μανιώδεις ἐφόδους τοῦ πολυχριθμού ἐχθροῦ, ἡμέραν νῆστις τὴν θέσιν του, ἀκλόνητος εἰς τὰς μανιώδεις ἐφόδους τοῦ πολυχριθμού ἐχθροῦ, ἀπτότητος μέσα εἰς τὴν βρογὴν τῶν σφαριών καὶ τῶν ὀδιῶν, ἀπαθῆς πρὸ τοῦ θανάτου καὶ διὰ ν' ἀποθνήσκῃ μὲ το μειδίαμα εἰς τὰ γειλὴ ἔκει ὅπου ἔταχθη.

Δόξα εἰς τοὺς στρατιώτας τῆς Ταράτσας!

Τιμὴ εἰς τὰ ὄπλα των!

Ἐγχάραξαν μίαν φωτεινὴν γραμμὴν μέσα εἰς τὴν ἐλεεινὴν σελίδα μὲ τὴν ὄποιαν ἐκηλεύ-

* ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΣΑΝΗΛΟΣ *

(Μιδάκτωρ τῆς Νομικῆς καὶ ἐφεδρος ἀνθυπολογαράρος ἐξ Ἀγδωτσαίνης πληγωθεὶς κατὰ τὴν μαχὴν τῆς Ταράτσας)

νηγγυρικούς βρόντους τῶν τηλεούλων του, διὰ νὰ κρατήσῃ διὰ τῆς λόγχης μίαν ὀλόκληρον νηγγυρικούς βρόντους τῶν τηλεούλων του, διὰ τῆς λόγχης μίαν ὀλόκληρον νημέραν νῆστις τὴν θέσιν του, ἀκλόνητος εἰς τὰς μανιώδεις ἐφόδους τοῦ πολυχριθμού ἐχθροῦ, ἡμέραν νῆστις τὴν θέσιν του, ἀκλόνητος εἰς τὰς μανιώδεις ἐφόδους τοῦ πολυχριθμού ἐχθροῦ, ἀπτότητος μέσα εἰς τὴν βρογὴν τῶν σφαριών καὶ τῶν ὀδιῶν, ἀπαθῆς πρὸ τοῦ θανάτου καὶ διὰ ν' ἀποθνήσκῃ μὲ το μειδίαμα εἰς τὰ γειλὴ ἔκει ὅπου ἔταχθη.

Δόξα εἰς τοὺς στρατιώτας τῆς Ταράτσας!

Τιμὴ εἰς τὰ ὄπλα των!

Ἐγχάραξαν μίαν φωτεινὴν γραμμὴν μέσα εἰς τὴν ἐλεεινὴν σελίδα μὲ τὴν ὄποιαν ἐκηλεύ-

δωσεν ή σύγγρονος 'Ελλὰς τὴν ιστορίαν της, γραμμήν υπενθυμίζουσαν τὰς ἐνδόξους δέλτους ἄλλων ἐποχῶν.

'Ο "Ηλιος εἰχε δύσει. Αἱ σάλπιγγες ἐσῆμαινον τὴν παῦσιν τοῦ πυρὸς καὶ αἱ ἐρυθραὶ σημαῖαι τῆς ἀνακωγῆς ἐκμάτισαν ἔκατέρωθεν.' Η Λαμία εἶχε σωθεῖ ἀπὸ τὸν σιδηρὸν τοῦ κατακτητοῦ. 'Απὸ ἕνα λόφον τῆς Ταράτσας κατέβαινε βραδέως μικρὸν ἀπόσπασμα στρατιωτῶν φέρον ἀναίσθητον ἐπὶ τῶν ὅπλων του τὸν ἔφεδρον ἀξιωματικὸν **Ιωάννην Σαντζλον** κολυμβώντα εἰς τὸ αἷμά του. Πολεμῶν ὅρθιος εἰς τὴν πρώτην γραμμήν διὰ τοῦ ὅπλου φονευθέντος στρατιώτου, εἶχε δεγχῆ σφαῖραν μάσκην εἰς τὰ στήθη ή οποία τὰ διεπέρασε.

Εὗγε εἰς τὸν φιλότιμον ἀξιωματικὸν!

Τιμὴ εἰς τὸ ξίφος του!

'Ο θάνατος ἐδίστασε ν' ἀπλῶσῃ τὴν σκελετώδη χειρὰ του ἐπὶ τῆς θαλερᾶς νεότητος τοῦ γενναίου ἀξιωματικοῦ καὶ μετὰ δίμηνον νοσηλείαν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ζωήν, φέρων εἰς τὰ εὐγενῆ στήθη του παράσημον ἀνεκτίμητον ἀπὸ ἑκείνα τὰ όποια λαμβάνουν οἱ ἀληθεῖς ἥρωες του καθήκοντος ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἀπὸ τὰς χειρας τοῦ ἔχθρού.

T...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

• ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ •

E

ΓΕΝΝΗΘΗ πρὸ τεσσαροκατείας εἰς τὴν νῆσον τῶν ποιητῶν. Φύσις ἀνήσυχος, ἐπροκίσθη ἐνωρίς μὲ μίαν ὑπερτέραν ἀντίληψιν τοῦ κόσμου.

Αἱ σίκογενειακαὶ παραδόσεις τῷ ὑπέδειξαν τὸ στάδιον τῶν γραμμάτων, ἡ ἀνάγνωσις δὲ ἀπὸ νεαρωτάτης ἡλικίας τῶν μεγάλων τῆς Ἰταλίας ποιητῶν, καὶ μάλιστα τοῦ Δάντου, τὸν ἐνεύρωσαν καὶ παρέσχον εἰς αὐτὸν πολύτιμα ποιητικὰ ἔφόδια διὰ τὴν σταδιοδρομίαν του.

Διαμένων ἐν Ζακύνθῳ, πλὴν τῶν πρωτολέιων, ἀτινα βεβαίως καὶ ὁ ἴδιος ἐλησμόνησεν, ἔγραψε πολλαχοῦ ποιήματα, ἀτινα διέκρινεν μᾶλλον ἡ γαλήνη τῆς ἐμπνεύσεως. 'Αν ποτε ἐπέλθῃ ἀμείλικτος ὁ πέλεκυς τῆς κριτικῆς, δὲν γνωρίζω τί θὰ σωθῇ ἐξ αὐτῶν, διότι ἐν ἔργον ποιητικὸν διὰ νὰ ἐπιπλεύσῃ μιᾶς πανωλεθρίας, δὲν ἀρκεῖ νὰ ἥναι περιπαθέες ἢ περίτεχνον· ἡ δύναμις τῆς ἰδέας, ἡ τραχεῖα πολλάκις, εἶναι ἑκείνη ἡτις ἀσφαλίζει τὸ βιώσιμον. 'Αλλ' ὁ Μαρτζώκης κυρίως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, καὶ μάλιστα ἀπὸ τῆς εἰς Αθήνας ἐγκαταστάσεώς του, παρήγαγεν ὑπέρτερα ἔργα, φέροντα βαθέως τὴν σφραγίδα τῆς δημιουργίας, τῆς πρωτοτύπου διαμορφώσεως ἀδρῶν τὴν τε εύρυθμίαν καὶ τὸ ἀρχαιοπρεπὲς κάλλος, στίχων. 'Ο ποιητὴς ἐκλυ-

• ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ •

τὴν τε εύρυθμίαν καὶ τὸ ἀρχαιοπρεπὲς κάλλος, στίχων.